Ч. 292 Пятниця 1 (13) січня 1899. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Запросини до передплати.

З нинїшним днем кінчимо девятий рік нашого видавництва. Приступаючи з новим роком до дальшого будемо старати ся вести видавництво нашої часописи в тім самім напрямі що й доси, в тім переконаню, що ми вступили на дійстно хосенну дорогу, чого доказом суть для нас ті многі письма признаня і подяки, які ми через цїлий минаючий рік діставали від наших читателїв. Се буде і дальшою заохотою для нас в дальшім труді. Вірні принятій постанові і переконані о єї практичности і хосенности будемо старати ся о то, щоби наша часопись несла сьвітло правди і науки в як найдальші закутини нашого краю, щоби ширила взаїмну братню любов, а подаючи всїлякі вісти з широкого сьвіта і познакомляючи своїх читателїв зі здобутками на всїляких полях людского знаня стала ся для читателїв в їх вільних від щоденного занятя хвилях жером приятної і хосенної забави, підручником всїлякого знаня і щирим та совістним дорадником для тих, котрі того потребують.

„Народна Часопись“ буде і в новім роцї виходити під тими самими условями, що доси, а іменно:

Передплата у Львові в аґенциї дневників Стан. Соколовского пасаж Ґавсмана число 9 і в ц. к Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. . . .	2·40
на пів року „ . . .	1·20
на чверть р. „ . . .	—·60
місячно „ . . .	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою посилкою:

на цілий рік зр. . . .	5·40
на пів року „ . . .	2·70
на чверть р. „ . . .	1·35
місячно „ . . .	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Справа стану виїмкового в Галичинї. — Заперечене чутки о переговорах з опозициєю. — Мадярска опозиция а назва місяця січень, а ще цїкавійші єї жаданя. — Ситуация на Филипинах.)

З Відня доносять, що на оногдашній ради міністрів ухвалено знести стан виїмковий в послїдних вісьмох галицких повітах, в котрих єго ще доси задержано. Ухвала та буде оголошена ще заким збере ся рада державна.

Як звістно, розійшла ся була сими днями чутка, що віденьске правительство лагодить якусь акцию, маючу на цїли завести якісь переговори з опозицийними партиями, головно же з Чехами і Нїмцями в справі їх помиреня. Отже чеські ґазети доказують тепер, що чутка та есть безосновна, і що о такій акциї правительства не чувати нїчого.

Цїкава собі та мадярска опозиция. На вчерашнім засїданю мусїла їй служити до обструкциї навіть назва місяця „січень“. Пос. Польоній поставив внесене, щоби в протоколї не писати слова „січень“, бо єя назва взята з григоряньского календаря зле звучить; лїпше буде сказати „зимовий місяць“. На то відповів пос. Слюга, що ще красше звучала би старо-мадярска назва „місяць трох королів“. Тогди сказав пос. Гок, що анї одна анї друга назва не есть відповідна і найлїпше було би уживати „місячний місяць“. Наконець пос. Блашкович поставив внесене, щоби замість „клюб унїверситетский“ уживати „клюб молодежи унїверситетскої“. Над всїма тими внесенями відбувало ся поіменне голосоване і внесеня, розуміє ся, відкинено.

О переговорах, які веде угорске правительство з партиями опозицийними ходить така чутка. Опозиция жадає, щоби насамперед кабінет Банфі'го уступив; щоби в Австриї угода була переведена лиш в дорозї парляментарній, а коли би могла бути заключена лиш на основі §. 14, щоби проголосити независимість Угорщини. Партиї опозицийні порозуміли ся вже що-до своїх жадань, які мають ставити спільно до правительства. Первістно було в проєкті жадати, щоби в новім кабінеті засїдав один десидент яко міністер для справ

ДОБРОДІЙ.

(З ческого — Яна Візска.)

I.

Дра Калину збудив несьмілий стукіт в двері із звичайного пообідного спаня. На єго невдоволене візване, що напів затратило ся в довгім позїханю, увійшла старушка вже добре сивавого волося, малої, згорбленої постави і худа. В замкненій правій руці тиснула вогку густину, котрою від часу до часу обтирала сльози з очий почервонїлих від плачу і невиспаня. Одїж на ній була стара і зношена, лата на латї, правдива єї краска вже давно споловіла....

— Цїлую руцї, ласкавий пане! Даруйте, що приходжу вас турбувати, але — струя гірких сльоз не дала їй дальше говорити.

З докторових очий блисло кілька разів, а насуплене лице стало ще більше невдоволене. Він належав до тих людий, що научивши ся помагати недужим, затратили при тім милосердиє і чувство добра.

— З вашого плачу мало довідаю ся! Чого хочете?

— Ах, ласкавий пане! Я бідна, нещастна вдова. Маю пятеро дїтий, чотирох хлопців і дівчину. Своїми руками я їх всїх живила, пів року тому почала менї в тім помагати і Марися, зачала ходити на роботу. — Я дякувала Господу Богу, що менї трохи полекшив! А моя золота Марися дякувала зі мною, вчасним ранком обійшла нашу худібку, козеньку, а відтак спішила до роботи, робила за двоїх і бідненька не довго видержала! Певне колись вігріла ся і напилась, хто знає, она не признавала ся до того. Почала кашляти, хпріла і хиріла — а нинї рано умерла. Пане докторе, ласкавий пане, коби ви були єї знали, то була дитина як ангелятко, добра, покірлива, розумна.

— Добре, добре! То приходите радитись мене аж тепер, по смерти?

— Нї, ласкавий пане! Я не хотїла вас перше непокоїти. Я знаю, що ми маємо право жадати лїкаря, але ви досить наїздите ся до управителїв! Щож як би ви ще мали їздити до нас! Чоловік навіть не сьміє гадати о тім.

— Так, я їздив якийсь час до княжого двора замість недужого мого товариша, але тепер він здоровий і мій обовязок минув. Отже не можете від мене нїчого хотїти.

— Ах, ласкавий пане, мене післали сюди по посмертну картку. Наш пан доктор не хотїв єї видати менї, бо, каже, то не єго річ. Говорив щось, що він не від суду — я того навіть не розуміла добре, і післав мене до вас. Каже, що та картка не сьміє бути від иншого лїкаря, лише від вас!

— То пождїть хвильку.

Калина закурив циґаро, сїв коло бюрка, витягнув кусник паперу з своїм іменем в розї і випитавши ся о потрібні подробицї, написав плачучій робітници жадану картку. Коли подав їй папір, поцїлувала єго в руку, подякувала щиро і хотїла відходити.

— Заждїть! — крикнув лїкар за нею. — Не маю обовязку служити вам за дармо!

Кованьска налякала ся і поглянула широко отвертими очима на лїкаря.

— А що я винна, ласкавий пане?

— Зроблю вам то дешево, вісїмдесять крейцарів.

— Ах, Боже, ласкавий пане, не жадайте тілько від мене! Змилуйте ся над моєю бідою. Хлопцї нагі, не можу заробити на житє. А як Марися була слаба, то також не могла я піти кілька днів до роботи і за них пан управитель відтягне менї.

— То всьо ваші річи, до котрих я не маю нїякого дїла.

— Але ласкавий пане, майтеж серце! Я продала послїдну подушку, аби справити дївчинї хоч трохи хороший похорон, я єї так любила! Домовина коштувала мене.

— Як не маєте гроший, най вам не забагає ся нїчого дорогого! До чого дорогої домовини?

— Пане ласкавий, не вимавляйте того матери! То була моя найстарша дитина, за котру була би я всьо дала! Була вже старша, я могла з нею поговорити, пожалувати ся перед нею. Хлопцї малї та й пусті! Послїдний

внутрішних для стереження законности виборів а один член партиї народної щоби був мініістром при Цїсарю (a latere) для інформованя Монарха. Ті жаданя однакож відкинено, а то длятого, щоби не здавало ся що опозиция робить опозицию лиш для інтересу.

Ситуация на Филиппиньских островах стала дуже критична. Бюро Райтера доносить з Манілї: Полковник Поттер привіз депешї з Ільоільо, після котрих положенє там есть дуже критичнє. Повстанцї забарикадували в містї всї улицї. Кажуть, що в ріжних сторонах міста порозділювано по многих домах богато нафти, щоби місто зараз підпалити, скоро би Американцї взяли ся его добувати. Особи заграничні втікають на англійский корабель Bonaventure а банки перевозять на кораблї свої гроші. Прокламацию президента Мек Кінлїя приняли місцеві жителї з глумом. Єсть то загальний погляд, що помиренє з Американцями просто неможливе.

Всї нові міністри филипиньскі то самі дуже богаті люди з европейским образованем, по найбільшій части адвокати; один есть інжиніром а двох електротехніків. Всї они стоять вірно при Аґінальдї і хотїли би так само як і він погодити ся мирно з Американцями, але готові ставити опір против всякого забору. Аґінальдо старає ся навіть недопустити до нїякого конфлїкту, доки есть ще бодай слаба надїя на якесь порозуміне, але Американцї затуманені своєю побідою самі як би хотїли визивати місцевих жителїв; они мають надію на то, що зможуть за 3 мілїони доларів підкупити войско повстанців. Тимчасом повстанцї лагодять ся до війни, а коли би їх войско Американцї побили, то тогди має настати війна на розсипку, котру Филипинцї мають надію видержати хоч би й вісїм лїт.

Новинки.

Львів дня 12-го сїчня 1899

— **П. Мінїстер судівництва** перенїс заступника прокуратора державного Винк. Момлиньского з Самбора до Перемишля і именував судового ад'юнкта Тад. Закревского в Зборові заступником прокуратора в Самборі.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Стан. Баденї виїхав вчера рано на три днї до Радехова.

— **Львівска рада повітова** на засїданю з дня 10 сїчня с. р. ухвалила зміну реґуляміну в тім дусї, що від тепер мають ся видавати всї обіжники до громад і обшарів двірских в языках рускім і польскім, а на письма рускі, вношені сторонами до ради повітової, має ся відповідати по руски і рускими буквими. На тім засїданю принято резиґнацию о. інфулата Заблоцкого з віцемаршалка, а на его місце вибрано п. Леопольда Бачевского (сина) зі Знесїня.

— **Заява льояльности.** Селяни громади Стільско — як пишуть звідтам до Gazet-и Lwowsk-ої з Жидачева — що одержали памяткові войскові медалї, хотячи оказати свою вдячність, упросили місцевого о. пароха о відправу торжественного богослуженя заздоровного за Є. В. Цїсаря. На тім богослуженю дня 24 грудня з'явили ся всї відзначені медалями, а відтак удали ся перед уряд громадский і там відспівали з одушевленем народний гимн. Селяни тої громади ухвалили рівночасно поставити два памятники в Стільску, а то один в видї піраміди перед громадским урядом з руским написом: „Памятник в честь Єго Величества Цїсаря І., поставили з вдячности бувші вояки громади Стільска в роцї 1898“ — а другий памятник в видї хреста з руским написом: „Памятник для бл. п. Цїсаревої Єлисавети, помершої в вереснї 1898 р. поставили вдячні і вірні бувші вояки з громади Стільска 1898 р.“

— **Рух на зелїзничих шляхах** Бірки великі-Грималів, Лужани-Залїщики, Гадікфальва-Бродина, Острів-Березовиця, Підвисоке-Біла чортківска-Залїщики і на всїх льокальних зелїзницях кольоийських і буковиньських з днем 10 с. м. наново привернено.

— **До Тернополя,** де від довшого часу лютить ся шкарлятина, з'їхав санїтарний інспектор др. Баржицкий на інспекцию міста і в товаристві санїтарного асистента дра Моссора та міского фізика дра Ляйблїнґера відвідує мешканя, де були випадки шкарлятини. — Пишуть, що шкарлятина пролидує ся й по селах, н. пр. в Пастасові.

— **З товариства „Просьвіта“.** В місяци грудни 1898 р. внесено поданя до Намістництва о заснованє нових Читалень „Просьвіти“ в отсих 16 громадах: 1) В повітї Богородчани: Іваниківка, Саджава; 2) повіт Броди: Маркопіль; 3) пов. Чортків: Базар; 4) повіт Гусятин: Мшанець, Васильківцї; 5) повіт Калуш: Мостище, Тужилів, Войнилів; 6) пов. Рава руска: Смолин; 7) повіт Рудки: Михайлевичі; 8) пов. Сокаль: Осердів; 9) пов. Станиславів: Сапогів; 10) пов. Стрий: Труханів; 11) пов. Тернопіль: Забойки; 12) повіт Жидачів: Боянів. Всїх читалень „Просьвіти“ (заложених і зголошених) з кінцем грудня, було 705, а з них в сїм роцї прибуло 184. В 1897 р. заложено нових Читалень „Просьвіти“ 183, позатамтого 107, в р. 1895-ім 92, в 1894-ім 52, в 1891 до 1893 рр.: 87. — Найбільше читалень в 1898 роцї прибуло в повітах: Золочів і Калуш по 10; Гусятин і Рогатин по 9; Збараж і Львів по 8. Анї одна читальня не прибула пов тах: Ліско, Сянік, Самбір. Лише по 1 читальни прибуло в повітах: Чешанів, Добромиль, Дрогобич, Городенка, Яворів, Косів, Мостиска, Снятин, Турка. Найбільше читалень „Просьвіти“ у всхідній Галичинї є в повітах: Перемишль 41, Рогатин 34. Борщів і Стрий по 31, Львів 27, Золочів і Бібрка по 26, Тернопіль 22, Камінка 22. Найменше читалень „Просьвіти“ мають повіти: Снятин 1, Ліско і Сянік по 2, Чешанів 4, Косів і Добромиль по 5, Самбір 6, Старе місто і Турка по 8, Городенка і Рудки по 9. В західній Галичинї є в шістьох повітах по 1 читальни „Просьвіти“.

— **Злочинний замах.** Вчера перед полуднем хотїв 18-лїтний помічник друкарский в львівскій Звязковій друкарни, Вільгельм Бараньский позбавити житя чотири особи. Віддалений з друкарнї перед кількома днями за неспокійне поведене, з'явив ся вчера по службову книжочку. Директор друкарнї п. Тодшіндлер пішов по книжочку до своєї канцеляриї, а коли повернув і хотїв єї віддати Бараньскому, витягнув той же з кишенї револьвер і вистрілив до директора. На щастє не влучив і не дивлячись на наслїдки вистрілу, побіг до салї де містять ся машини і там стрілив другий раз до машиніста Копистиньского. Але й тепер не поцїлив нікого. Коли паробок Козьол кинув ся, аби придержати роз'яреного хлопця, стрілив він в третє і зранив Козьола в лице. Тепер кинули ся на Бараньского другі паробки і розоружили его, хоч він стрілив ще раз поза себе, але т кож безуспішно. Вскорі прибув візваний аґент полїцийний і забрав злочинця на полїцийну інспекцию. Бараньский, коли єму відобрали револьвер, хвалив ся, що позатроював кулї ґриншпаном, аби навіть малі скалїченя були смертельні. Імовірно терпить він на манїю переслїдуваня, бо заедно жалував ся на своїх настоятелів і товаришів.

— **Сумний ювілей.** Львівска полїция — просто без серця! Онгди прихопила славного злодїя Рудольфа Загуреского, караного вже не богато, лише 49 разів за крадіж. Загуреский хотїв обійти злодїйский ювілей вломанем до контори інжинера Левиньского, та полїция перешкодила

лашок віддалаб я на похорон, аби показати людям, як я єї люби..а!

— От, дурнота! — пробурмотїв лїкар. — Аби довго не говорити, дайте менї сорок крейцарів.

— Пане ласкавий, як Бог на небі, вірте менї, що не маю з собою більше як двайцять крейцарів. А де возьму на стяжки хлопцям — ласкавий пане!

— То дайте сюди того двайцятака! Та за пів дармо. З Богом! — —

І Калина вийшов до сусїдної комнати, полишивши старушку саму.

Відійшла поволи, стискаючи судорожно посмертну картку в руцї. Очи знов зайшли їй сльозами і навіть не дивила ся на хорошу комнату і обставу в нїй, від котрої була би иншим часом не відірвала очий. Онаж не думала нинї о нїчім иншім лише о своїй дитинї, з котрою вже завтра мусить розлучити ся на віки, аби єї нїколи більше не побачити...

А коли отворила двері своєї убогої комнатки і побачила там в домовинї трупа своєї дочки, упала коло єї ніг і плакала до пізної ночи. Не бачила анї не чула! Не бачила блїдих лиць своїх чотирох хлопцїв, що одїті в подерті лахи стояли довкола неї зі зложеними руками, не чула їх плачу, що хотять їсти! Не гадала о тім, де положить їх вечер, бо всю постіль віднесла вже до заставу, не гадала о тім, коли буде могла викупити єї і як заосмотрить дїти, коли студений вітер прожене тепле лїто з нашого краю... Не гадала о нїчім, лиш о своїм смутку, о своїй умерлій дитинї.

А коли трохи прийшла до себе, занесла послїдну одежину до заставу, аби взяти за неї хоч двайцятака, котрий недоставав їй ще на декі подробицї до устроеня похорону. Атжеж мусить показати людям, як любила свою Марисю!

Простїть матери!

II.

Лишім ту нужду, то убоге мешканє Ковальскої, лишім той сумогляд, а вернїм до міста. На улицях гамірно. В пестрій мішанинї пересувають ся громадки панів і дам, весела розмова, сьміх і жарт відзивають ся зі всїх сторін і радістний настрій видко на більшости лиць.

Сонце зайшло і сумерк вкриває землю. Людий на улицях рідшає. Дами ідуть домів проводжені своїми почитателями, старші пани а особливо жонаті вибрали по більшій части за цїль своєї дороги освітлені будинки, над входами котрих під великими написами виднїли зелені і золоті вінцї.

Особливо під „Золотою рибою“ було житє! Атже там було щоденне збірне місце всїх достойників місточка, до котрих в першім ряді палежав сьвященик, лїкар, аптикар, управитель школи з кількома товаришами і кількох двірских официялїстів.

Нинї зійшли ся скорше як звичайно, а з чвірки грачів, котрі вже від трех лїт з кождого виграного ґульдена віддавали по крейцарі на „Шкільну матицю“ не хибував нї один. Грало ся день перед тим трохи висше і аптикар з сьвящеником та управителем двірским прийшли, аби може назад дещо відбити з вчерашної докторової виграної, від котрої заплатив на „Матицю“ вісїмдесять пять крейцарів. Щось такого рідко коли лучалось.

Засїли в окремій комнатї і закуривши люльки, дожидали нетерпеливо приходу дра Калини, обчисляючи в дусї виграні та радуючи ся, що кождий з них дасть нинї на „Матицю“ немало гроша.

Калина прийшов і по короткій розмові засїв до стола грачів. Карти зашелестїли, купки срібних гроший задзенькали о скляні тарельці, промовило ся кілька звичайних, щоденних заміток і вже грало ся. З початку веселість не уступала ще з тих лиць безжурних, яснїючих вдоволенєм і достатком, але чим довше іщла гра, тим більше захмарювало ся лице доктора, між тим як черти лиць его товаришів вказували таєну радість з его неудачі.

Калина вже кілька разів доповняв тарелець паперовими грішми з мошонки, але мимо того тарелець був заедно порожний. Вчерашна виграна з кількома иншими золотими вже давно пропала!

Зараз по півночи післав до дому хлопця зі склепу з білетом. Того вправдї панї докторова не конче приязно приймила, але все таки принїс він запечатану куверт , не згадуючи нї словом, що при тім ласкава панї сказала.

Калина роздер куверту, вийняв кілька десяток і знов грав весело. Ставки множили ся і подвоювались. Холоднокровність грачів щезла, очи горіли, жили на чолї набігли, лиш сьвященик був спокійний і пив як звичайно поволи своє пиво, споглядаючи часом на доктора і договорюючи всїлякі дотепи, що лютило доктора в незвичайний спосіб.

— Не гнївайте ся, докторе — договорював єму тамтой. — Як зробите Ковальскій рахунок за лїчене єї Марисї, то всьо вам верне ся. На рахунок тої заплати могли-б ви нинї програти й кілька соток!

Калина насупив ся і злїстно поглянув на сьвященика, котрий між тим утопив свій вір

єму в тім, зловивши єго на горячім в хвили, коли вже з вікна контори видно єму було лише ноги. „Ювілята“ запроваджено на інспекцию полі-цийну і там відбере „ювілейні желаня“.

— **Самоубийство.** В Берні моравскім застрілив ся віденьский лікар др. Кароль Гас, асистент клінїки дра Найсера. Мав 28 літ. Причиною самоубийства була сьвідомість, що терпить на серцеву недугу. Перед кількома днями удав ся до одного з лікарів і не кажучи нїчого, що сам єсть лікарем, велїв себе оглянути, а коли лікар сказав, що справдї має серцеву недугу, поїхав до Берна і там застрілив ся.

— **Аматорске представленє.** Члени читальнї „Просьвіти“ в Надвірній устроюють в недїлю дня 15 січня 1899 представленє ораториї сценїчної п. з.: „Ніч вефлеємска“ в 4 діях в сали уряду громадского Початок о годинї 6-ій вечером.

— **Старий Париж.** Артистична комісия, що займає ся устроєнєм „Старого Парижа“ на париской виставі в 1900 р., запросила до свого гурту Вікторина Сарду і рішила відбудовати між иншими улицю »Ave Maria« з театром Молієра, і площу Чорного Хреста з грою в пилку, де забавляли ся артисти підчас межиактів. Комісия посїдає подрібні рисунки і пляни улиць, театру, костюмів і т. д.

— **Помер** в Кракові дня 7-го с. м., в 76-ім роцї житя о. Кaспер Щепковский, б. провінциял оо. Єзуїтів, котрому була поручена реформа оо. Василиян і котрий управляв василияньским новіциятом в Добромили 14 літ.

Штука, наука і література.

— **„Учителя“ ч. 1** з дня 5 січня с. р. містить: „Запросини до передплати“; — розвідку про „Народні школи в Чехах“; — статю про „Торжественний обхід промоциї в Женеві“; — дидактичну лекцию про птиці і їх лет“; — статю о „Вихованю в Анґлиї“; — вісти наукові та літературні. — „Учитель“ буде виходити і в 1899 роцї а редакция оповістила таку відозву з запросинами до передплати: „Вказувати на потребу і конечність видавництва „Учителя“ не потреба: виходять они вже з того, що у нас число руских шкіл так народних як і середних чим раз більше зростає, та що і університети нинї пишають ся працями професорів Русинів. — „Учитель“ постановило собі за задане змагати до того, щоби усякий рух, дотикаючий справ нашого шкільництва, подаваний був в „Учителю“. — „Учитель“ річ ясна, що до сеї цїли так вельми пожаданої і важної дійде тілько при помочи всїх сил, що беруть живу участь в руху педаґоґічно-дидактичнім і в вихованю дїтий, значить так поодиноких людий як і товариств і институций.

„Ся цїль повинна цїлому загалови Русинів горячо лежати на серцю. Проте запрошує Редакция всїх до ласкавої участи в видавництві і просить подавати єму вісти про всякий рух в справі руского шкільництва: о статї змісту педаґоґічно-дидактичного, о справozданя з засїдань конференций учительских, з засїдань виділів товариств дбаючих про материяльний і моральний розвій нашої молодїжи і стану учительского, о рецензиї учебників шкільних і тим подібних видавництв, о статї з істориї педаґоґії, про стан просьвіти закордоньскої України-Руси, о уваги над дїланєм так самого товариства педаґоґічного як і єго філий і иньших институций виховуючих — як про бурси і пр., о уваги над видавництвом „Учитель“, о справозданя з видань педаґоґічно-дидактичних, які появляють ся не тілько на нашій, але і на чужих мовах, о оповіданя, статї научні і пр., словом про все, що підходить під цїли видавництва „Учитель“.

„Також просить товариство Всїх добрих Русинів не тілько о поміч, але і о те, щоби зволили між знакомими пропаґувати „Учителя“, і спонукувати їх до живої участи в самих видавництвах.

„Редакция сподїєсь, що сей єї голос, яко одинокого руского орґану педаґоґічного, що голос сей, що змагає до красшої будучности нашої, відобєсь ясним відгомоном о рускі серця, а оно вкаже певно час і додасть волї доброї служити і в тім напрямі справі народу нашого, котрий в нинїшню пору, коли всї народи блискавкою розвивають ся і стають кріпкими та здоганяють у розвою оден одного, — такої помочи від кождого чоловіка домагаєсь, що признаєсь до свого народу.

„На сїм місци складає Редакция тим прилюдну подяку, що дбаючи про розвій руского шкільництва, помагали єї в видавництві „Учителя“ в минувшим роцї і просить їх о дальшу ласкаву поміч.

„Так як всяке видавництво потягає за собою кошти, годї і „Учителеви“ без них обійтись; проте просить Руске товариство педаґоґічне, яко властитель сего орґану, дотеперішних Передплатників, щоби не лише самі відновили чим скорше передплату, але нехай кождий возьме на себе сей невеликий обовязок спонукати свого сусїда до зложеня передплати, а вже в однім роцї зросте число Передплатників в двоє, а дасть Біг коли тою дорогою підемо дальше, слїдуючого року буде їх в четверо більше! Тодї зможе „Учитель“ станути на висотї своєї задачі, бо спроможе ся на 3—4 числа в місяць, а тим самим подасть інтересованим такий богатий і ріжнородний материял, що они не будуть потребувати передплачувати иньших часописий змісту педаґоґічно-дидактичного. — За передплату у нас і так не тяжко: так кожда школа має право вставити в буджет свій певну квоту на видавництва педаґоґічні. Чиж не можна в сей спосіб заосмотрити кожду руску школу в орґан, що заступає єї справи?! Лише більше волї і сьмілости, а „Учитель“ станесь не лише гостем в декотрих школах, але конечною духовою потребою рускої школи.

„Проте Товариші до сьвятого дїла, якого від Вас вимагає знанє Ваше і нарід руский.

„Скріпляйте „Учителя“ Вашими працями.

„Скріпляйте „Учителя“ і материяльно, надсилаючи передплату за себе і дбаючи проге щоби Ваші товариші єї надсилали, а виносить она річно **3** зр. — на пів року **1** зр. **60** кр., а на чверть року **1** зр.

„Для членів руского товариства педаґоґічного, що зложать річну вкладку (50 кр.) до кінця лютого, виносить річна передплата (неподїльна) **2** зр.

„Передплату просимо надсилати до: Адмiністрациї „Учителя“. Львів, ул. Вірменьска, ч. 8.

„Всякі письма до: Редакциї „Учителя“, Львів, ул. Собіщини, ч. 7.

Телеграми.

Відень 12 січня. Pol. Corr. доносить з Риму, що правительство італїяньске заказало еміґрацию до Бразилиї з причини сумної долї, яка стрітила там давнїйших еміґрантів.

Будапешт 12 січня. Зачувати, що опозиция має нинї предложити на письмі своі жаданя, а тогди бар. Банфі поїде до Відня.

Мадрид 12 січня. Ґен. Ріос доносить, що повстанцї збирають велику силу войска, щоби заатакувати місто. Американцї лагодять ся до оборони.

Вашінґтон 12 січня. Комісия сенату постановила в своїм справозданю о ратифікациї мирового договору припоручити сенатови приняти той договір без зміни.

Курс львівский.

Дня 11 січня 1899.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	377·—	385·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	295·—	298·—
Акциї гарбарні Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	260·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101.10	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·—	97·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·—	97·70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·90	95·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·25	28·25
Міста Станиславова	51·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·75	20·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·90	11·50
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	25·—	26·—
Базиліка (Курс віденьский)	6·70	7·—
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·66	5·76
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок нїмецких	58 80	59·20
Доляр америк.	2·40	2·50

в пільзненьскім пиві своєї склянки. Аптикар сьміяв ся, а управитель замітив до того:

— Та бо й ви отче не дали би собі відобрати вашого позавтрішного доходу.

— Ой, чому нї! — сьміяв ся сьвященик.

А карти при тім лїтали і міняли ся переносячи значні суми гроший від одного грача до другого. По другій годинї по півночи бесїда утихла і лиш довгі та частї позіханя мішали ся з одностайним шелестом киданих карт.

Доктор мав особливше нещастє. В куверті майже не стало на заплачене програної.

— Досить, вже не граю.

— Дякуємо — відповіли насьмішливо грачі, відчисляючи крейцарі для „Матицї“.

Сьвященик заплатив аж сто двайцять крейцарів, а управитель з аптикарем по пятьдесять....

— А щож ви, пане докторе, забули нинї на „Матицю“ насьмівав ся управитель....

Калина при відходї не подав єму за то руки. Був розлючений, всьо в нїм аж кипіло! По дорозї до дому не свистав, як звичайно иншим разом лиш півголосом воркотів. А коли станув перед своїми воротами і не міг найти дїрки від замку, вирвавсь єму гнївний крик:

— До грома! А всьому тому винна лиш та проклята Кованьска! Дурна баба. Той єї двайцятак приніс менї лиш нещастє. І чого я клав его між другі гроші? Уф!

І ще на сходах воркотів доктор і сьвято прокляв ся, що від тої пори не зробить нікому нічого так дешево.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).